

Vanaheim "Sorg"

Visit "[Sorg](#)" on MotoLyrics.com

Han rider stilt over myrete land;
Luften er tung og kald.
TrÅrnerne er gnaget av frostens tann,
Og sommeren stÅr for fall.
Langsomt I tÅken rider han frem,
Han vet ikke hvorfor han har intet hjem,
Intet liv, ingen kjÅrlighet, intet kall.

Og solen skinner pÅ himmelens hvelv,
Men har ingen varme mer;
Han bryr seg ei lenger om seg selv,
Ikke om noget som skjer.
Skjebnen har tatt alt han levde for,
Han levnet han intet annet enn sorg,
Enn de skygger som om seg han brer.

Hun dro fra hans hjem da han var I strid,
Fra det dÅdens sted det var blitt,
Et sorgfullt sted som var herjet av krig,
Der gleden hadde spilt falitt.
Om hans skjebne var intet visst,
Hun ventet lenge, men sÅ til sist,
Forlot hun hjemmet sitt.

I tro om at han var fallen I slag,
Flyktet hun langt avsted;
Men I hjertet hennes kjempet ett nag,
Som aldri gav henne fred.
Forkledt satt hun kampen mot kongen igang,
For Å velte tyrannen og hevne sin mann,
Og folket fikk hun med.

NÅ ligger hun, svÅpt av dÅdens vesen,
Fallen for husbondens sverd;
Vugger stilt bak sin husbond pÅ hesten,
PÅ en siste mÅlls ferd.
Han rider I pinsel pÅ Åde heier,
Forbanner skjebnens lunefulle veier,
Med hva hun for ham var verd.

Men til sist I hÅstÅken stopper han opp,
Og IÅfter den dÅde av.

I stillhet legger han hennes liv
Å se kropp,
I en ensom nygravet grav.
Han kjenner sorgen knuge ham ille,
Og selv trærne, selv vinden, selv himmelen er stille,
Når han tar opp sin vandringsstav.

Visit [Vanaheim](#) page on MotoLyrics.com, to get more lyrics and videos.

[MotoLyrics.com](#) | Lyrics, music videos, artist biographies, releases and more.